

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 7, Historyczna teologia Kościoła

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja 7, Historical Theology of the Church.

Kontynuujemy nasze wykłady na temat doktryny Kościoła.

Skupiając teraz naszą uwagę po pracy z historią biblijną, niektóre kluczowe fragmenty w obu testamentach, które dotyczyły ludu Bożego, obrazy kościoła, szczególnie w Nowym Testamencie, a następnie dość długi rozdział o ludzie Bożym w Starym Testamencie, zwracamy się ku teologii historycznej. Teologia historyczna to badanie tego, jak kościół rozumiał nauki Biblii na przestrzeni wieków. Nazywa się ją również historią doktryny i nie zastępuje Biblii, ale jest to jeden obszar, weź to pod uwagę, jedna dyscyplina w formułowaniu teologii systematycznej, która z pewnością powinna opierać się na egzegezie i teologii biblijnej, ale bierze również pod uwagę teologię historyczną.

Chcemy poruszyć tylko kilka najważniejszych wydarzeń w historii doktryny Kościoła. To jest święty Cyprian, wyznanie wiary Soboru Konstantynopolitańskiego, niektóre z wkładów świętego Augustyna, Bonifacego VIII i jego specjalnego pisma Unum Sanctum, które przypisywało sobie niesamowitą moc dla Kościoła rzymskiego, Wycliffe'a, Jana Husa, Wyznanie Augsburskie, Wyznanie Szkockie, Wyznanie Belgijskie, a następnie zakończymy Westminsterem Wyznaniem Wiary. Cyprian, Cyprian był północnoafrykański.

Był nauczycielem retoryki, tak samo jak św. Augustyn, nawrócił się i służył Panu w kościele, awansując na stanowisko biskupa Kartaginy. Datowano go na lata 200–210, a data jego urodzenia to 258, co jest bardziej pewną datą jego śmierci. Nie jest teologiem rangi, powiedzmy, Tertuliana, którego szanował i czcił, ale był pastorem i przywódcą, a jego podejście do problemów duszpasterskich, a zwłaszcza schizmatyckich, uczyniło go wpływowym, nie tylko w jego czasach, ale niektóre z tych problemów trwały nadal.

Problem pojawił się w kościele, zwłaszcza gdy rzymscy cesarze byli prześladowcami kościoła. Pojawił się problem z tymi, którzy byli upadłymi, jak ich nazywano. Jak kościół ma traktować ludzi, którzy zaprzeczają Chrystusowi podczas prześladowań? Jak kościół ma sobie z nimi radzić? Był to problem w każdym większym prześladowaniu, w tym prześladowaniu Decjusza.

Cyprian jest ważny, ponieważ uziemiał, akceptował ludzi z powrotem, akceptował uchybienia i pozwalał im przejść przez serię pokut, demonstrując ich prawdziwą

skruczę w jego ocenie i w ocenie jego współliderów. Podkreślił, założył pod koniec dnia, podkreślił, że jedność kościoła była bardziej episkopalna w biskupach niż teologiczna. Nowacjanizm upadłych był spowodowany, upadły spowodował ten podział, ten podział między tymi, którzy stali na swoim miejscu, a tymi, którzy byli oburzeni.

Wiesz, mój pastor oddał życie, stając za Chrystusem. Twój uciekł. Cóż, czasami ci, którzy uciekli, mówili, że jeśli wszyscy pastory zginą, kto będzie tak pastorem? To była bardzo trudna sytuacja i nie było prostej odpowiedzi. Ale tak czy inaczej, pewne wypowiedzi Cypriana w kontekście, który naszkicowałem, w przybliżonym kontekście, możemy lepiej zrozumieć.

Powiedział, że nie, nie może mieć Boga za ojca, który nie ma kościoła za matkę. To jest jego najważniejsze pismo, być może, było to, które wzywało do jedności kościoła, podkreślając znaczenie kościoła. Oczywiście, jednostki wierzyły w Chrystusa, aby zostać zbawionymi, ale ich przynależność do kościoła jest bardzo ważna w oczach Cypriana.

Nie może mieć Boga za ojca, który nie ma kościoła za matkę. Nie mógł zrozumieć współczesnego zjawiska ludzi twierdzących, że są chrześcijanami, a nie należących do kościoła. Byłoby to dla niego tak niemożliwe do zrozumienia.

W swoich listach, list 73, sekcja 21, kolejne słynne powiedzenie, że nie ma zbawienia poza kościołem. Tak więc skonfrontowany z problemami jako pastor i rozwiązywacz problemów, podkreślał episkopat, biskupów, nawet bardziej niż zasady teologiczne, aby poradzić sobie z tym trudnym problemem podziałów i tym, jak kościół traktuje tych, którzy zaprzeczali Chrystusowi, którzy oddawali swoje kopie Biblii i tak dalej, w czasach prześladowań. Wyznanie wiary Konstantynopola z 381 r. pochodzi z pierwszego soboru w Konstantynopolu w tym samym roku.

Jest uznawany za drugi sobór powszechny Kościoła chrześcijańskiego po Nicejskim w 325 r. W rzeczywistości Nicejski potwierdził boskość Chrystusa i potwierdził Atanazego przeciwko Ariuszowi, ale arianizm nie zniknął. A ten sobór w 381 r. oznaczał koniec 50 lat, pięciu zer lat, politycznej i teologicznej dominacji arian w cesarstwie na wschodzie.

Pierwszy sobór w Konstantynopolu mówił o przywróceniu ortodoksji nicejskiej i rozszerzeniu ortodoksji nicejskiej. Sobór nicejski sprzeciwił się Ariuszowi, który powiedział, że Chrystus był pierwszym stworzeniem, przez które Bóg stworzył wszystko inne. Nie jest równy Bogu.

Jest on stworzoną istotą, ale nie zrobił wiele z doktryną Ducha Świętego. Pierwszy sobór nicejski przywrócił akcenty nicejskiej ortodoksji, a także rozszerzył tę

ortodoksję, aby uwzględnić Ducha Świętego. To znaczy, jest przywrócenie i pneumatologiczne rozszerzenie nicejskiej ortodoksji.

W tym kontekście, Konstantynopolitańskie Wyznanie Wiary z 381 r. zawiera bardzo znane stwierdzenie, że jako część wyznania wiary wierzymy w jeden święty, katolicki i apostolski Kościół. Z tych czterech przymiotników wywodzą się rzeczowniki, jedność, świętość lub świętość i katolickość, nie mówi o Rzymie; mówi o powszechności Kościoła i apostolskości. Jeden święty, katolicki i apostolski Kościół dał jako podstawę, wyznaniowo, wyznania wiary i wyznania wiary nazywamy symbolami.

Tak więc, mówiąc symbolicznie, Konstantynopol i jego credo dały słownictwo, które doprowadziło do czterech atrybutów kościoła. Zajmiemy się zarówno atrybutami, jak i znakami. Atrybuty, jak to wskazuje, są patrystyczne.

Wracają do ojców, którzy pomogli zdefiniować kościół. Kościół jest jednym kościołem. Kościół jest święty dzięki ludziom wierzącym w Chrystusa, a następnie żyjącym dla Pana.

Jest katolicki, gdziekolwiek się znajduje. Jest częścią powszechnego kościoła na ziemi i jest apostolski. Zobaczymy, że Rzym i reformatorzy mieli zupełnie inne znaczenie, jeśli chodzi o znaczenie tego wyrażenia.

Ostatecznie protestantyzm mówi, że nie jest to jakiś rodzaj pochodzenia od Piotra w kategoriach święceń, ale raczej, że to przestrzeganie nauki apostołów czyni kościół apostolskim. Wierzymy w jeden święty, katolicki i apostolski kościół. Przyjrzymy się tym słowom i ich implikacjom.

Święty Augustyn, 354 do 430, jego daty są solidne. I nie było bardziej wpływowej osoby w pierwszych setkach i setkach lat kościoła chrześcijańskiego. Zarówno Luter, jak i Kalwin oddają mu uznanie i mówią, że na nowo odkryli jego zrozumienie ewangelii.

Prawdą jest, przynajmniej w zarysie, że poczynili oni dalsze postępy i wyjaśnienia jego poglądów. Ale Kalwin słynnie powiedział, że całą swoją teologię mógł uzyskać od Augustyna. A Augustyn powiedział wiele, wiele rzeczy o kościele.

Oto kilka, których dotykamy w naszym przeglądzie najważniejszych historycznych punktów teologicznych. Jest wielu chrześcijan, ale tylko jeden Chrystus. Sami chrześcijanie, wraz ze swoją głową, ponieważ wstąpił do nieba, tworzą jednego Chrystusa.

Nie chodzi o to, że On jest jeden, a my jesteśmy wieloma, ale my, którzy jesteśmy wieloma, jesteśmy jednością w Nim. Jest zatem jeden człowiek, Chrystus, składający się z głowy i ciała. To z komentarza św. Augustyna do Psalmów, jego komentarza do

Psalmu 127 i wersetu 3. To, co robi, to definiowanie Kościoła jako ciała Chrystusa, który jest głową, w kategoriach zjednoczenia z Chrystusem.

Oczywiście, pod innymi względami jest nas wielu, ale w tym sensie, chociaż mamy wielu członków, jesteśmy częścią jednego ciała. A będąc zjednoczeni z Chrystusem, jesteśmy zjednoczeni ze sobą. I ten obraz głowy i ciała, powiem to w ten sposób.

W Liście do Rzymian i 1 Liście do Koryntian obraz ten mówi o cielesnym życiu, relacji członków do siebie. Na tym się skupiamy. W Liście do Efezjan i Kolosan obraz Chrystusa jako głowy ma na myśli więcej tego, że jest źródłem życia Kościoła.

On jest Panem Kościoła. I jak zwykle, słowa Augustyna wpłynęły na setki i setki lat historii Kościoła po nim. Niemniej jednak podkreślał w praktyce, że był pastorem.

Kościół to cytat, mieszana grupa dobrych i złych ludzi. Tak jest w jego słynnym piśmie o doktrynie chrześcijańskiej. Jeśli chcesz zrozumieć kościoły, Kościół katolicki, a może Rzym, ale nie tak rzymski, jak to możliwe, podstawowe poglądy Kościoła na doktrynę chrześcijańską około roku 400 n.e. są dobrym punktem wyjścia.

Augustyn, nauczyciel retoryki, zrezygnował z niej, ponieważ powiedział: „Dawałem podstępny prawnikom zdolności do oszukiwania ludzi”. W tej książce mówi o homiletyce pod koniec. Wykorzystuje więc część swojej retoryki, retorycznego wykształcenia i doświadczenia jako nauczyciela.

Ale przede wszystkim mówi o tym, w co wierzy kościół. W istocie doktryna chrześcijańska jest znana jako studium hermeneutyki. Mówi o znakach i tym, co one oznaczają.

To prosty, ale głęboki fragment podsumowujący to, w co wierzą chrześcijanie, uczący nas pewnych zasad interpretacji biblijnej. Następnie nauczyciel retoryki staje się nauczycielem homiletyki, ucząc swoich studentów i czytelników, jak komunikować to, w co wierzy kościół. Dlatego, nawiasem mówiąc, w kwestii doktryny chrześcijańskiej, sekcja trzecia, podsekcja 45, to miejsce, w którym mówi, że.

Mieszane nauczanie kompanii. To przetrwa, z wyjątkiem anabaptystów, którzy twierdzą, że mają całkowicie czysty kościół. Ale to przeważało, zarówno dla Rzymu, jak i dla reformatorów.

Dlatego nauczał inaczej, jedyni prawdziwi członkowie kościoła, ponieważ jest to ciało mieszane. Okej. I są dobrzy i źli ludzie.

I nie zawsze można określić, czym oni są, czym są i jakimi konkretnymi osobami są. Jedynymi prawdziwymi członkami kościoła są, cytuję, ustalona liczba wybranych. To jest z jego traktatu o chrzcie.

Rozdział piąty, podrozdział 38. No więc. Cóż, jak zobaczymy później.

W czasach konfliktów i w czasach, gdy kościół jest niespokojny od wewnątrz, nie prześladowany z zewnątrz, ale w stanie upadku, ewangelia jest ukryta itd. Niektórzy z prereformatorów, Wycliffe i Hus, szukali schronienia w suwerenności Boga wyrażonej w predestynacji, ponieważ mówili, że na zewnątrz, na zewnątrz, kościół jest bałaganem. Augustyn tego nie mówi.

Ale późnośredniowieczny Kościół Rzymskokatolicki, w ocenie Husa, Wycliffe'a, a potem Lutra, paręset lat później, zadziwiająco, byli przed nim znacznie przed nim. To prawdziwi ludzie Boga są wybrani przez Boga i znani przez Boga. Kościół nigdy nie zawiedzie tego kościoła.

Ukryta liczba ludu Bożego wybranych, coś w tym stylu. I znowu, nie możemy przecenić znaczenia myśli Augustyna. Po prostu rozbrzmiewa ona przez wieki, przez Reformację, tak że chrześcijanie, którzy teraz identyfikują się jako kalwiniści, są naprawdę w augustiańskiej tradycji kalwińskiej.

Nie ma wątpliwości. Bonifacy był papieżem, aby odróżnić go od innych osób zwanych papieżami o imieniu Bonifacy. Technicznie rzecz biorąc, jest Bonifacy VIII.

Unum Sanctum, jedna święta instytucja lub kościół, brzmi jak Credo Konstantynopola i jest celowo zaprojektowane. Twierdzi, że ma autorytet credo, tło credo i autorytet dla tego niesamowitego oświadczenia, które zostało opublikowane w 1302 r. Oto przesłanie Kościoła rzymskokatolickiego w historii.

Roszczenia Rzymu rosły i rosły. To stanowi punkt kulminacyjny z perspektywy rzymskokatolickiej. Wiara zobowiązuje nas do wierzenia i trzymania się.

Wierzmy mocno i szczerze wyznajemy, że istnieje jeden święty Kościół Katolicki i Kościół Apostolski. I lepiej wierzyć, że ma na myśli Kościół Rzymskokatolicki, jak zobaczysz. I że poza tym Kościołem nie ma ani zbawienia, ani odpuszczenia grzechów.

Cóż, nie tylko słyszymy Konstantynopol, ale słyszymy Cypriana. A znaczenie papieża Bonifacego jest teraz poza tą rzymskokatolicką instytucją na ziemi; nie ma zbawienia. Ani odpuszczenia grzechów tego jednego i jedyne kościoła.

Jest jedno ciało i jedna głowa, a nie dwie głowy jak u potwora. Mianowicie, Chrystus jest jedyną głową i Chrystusowym Wikariuszem. Jego przedstawicielem na ziemi jest Piotr i następca Piotra.

Dlatego jeśli Grecy lub inni mówią, że nie byli oddani Piotrowi i jego następcom, to koniecznie przyznają, że nie są z owiec Chrystusa. Nawiązuje do wielkiego systemu z

1054 r., w którym prawosławne kościoły wschodnie zerwały z Rzymem , a zarówno patriarcha Konstantynopola, jak i papież w Rzymie wydali anatemy potępiające na drugiego. Albo się śmiesz, albo czasem płaczesz.

Ekskomunikowali się nawzajem, jeśli to było możliwe. A tutaj Bonifacy uważa Kościół Prawosławny za Kościół heterodoksyjny. Dlaczego? Nie należy do Rzymu.

A kościół rzymski jest kościołem. Jego biblijnym dowodem jest to, że jest jeden kościół rzymskokatolicki. Pan, ma na myśli Jezusa, mówi w Jana, że jest jedna owczarnia i jeden pasterz.

Oczywiste jest, że mówi o instytucji Kościoła Rzymskokatolickiego, jaka istniała w 1302 r. n.e. Nie sądzę. Raczej Jezus w Jana 10 mówi o tym, że Bóg wprowadza pogan do kościoła, wraz z wierzącymi Żydami, pierwotnymi wierzącymi.

I uczymy się ze słów ewangelii. Oto kolejna fałszywa egzegeza. Uczymy się z ewangelii, że w tym kościele i w jej mocy są dwa miecze, duchowy i doczesny.

Gdy bowiem apostoł powiedział, oto są dwa miecze, Pan nie odpowiedział. To za dużo, ale to wystarczy.

To wszystko, co musisz ze sobą zabrać. A oto jego interpretacja. Kiedy Pan powiedział, oto, tutaj, w kościele, ponieważ to apostołowie mówili, są dwa miecze.

Pan nie odpowiedział. To za dużo, ale wystarczy. Według egzegezy Bonifacego, jednym z dwóch mieczy jest miecz duchowy.

Rzym ma władzę nad duszami chrześcijaństwa. Drugim jest miecz doczesny. Rzym ma władzę nad rządami na ziemi.

To jest ogromne roszczenie mocy. A ziemscy władcy nie słyszeli tego. Nie akceptowali książąt różnych miast-państw, którzy nie byli wcale pod wrażeniem i nie akceptowali tego.

Niemniej jednak jest to oficjalna nauka Kościoła Rzymskokatolickiego. Wycliffe, istnieją różne oceny na jego temat. I z pewnością był prereformatorem w pewnym sensie.

Ponownie, nie znamy dokładnej daty jego urodzenia, ale około 1329. Wiemy, że zmarł w 1384. Był angielskim uczonym, którego studia doprowadziły go do coraz większej krytyki Kościoła rzymskokatolickiego.

został potępiony przez Rzym w 1377 r. Jego własne studia biblijne doprowadziły go do odrzucenia transsubstancjacji, sakramentalnej mocy kapłaństwa z Soboru w Konstancji. Nie mam daty pod ręką.

Święcenia rzymskokatolickiego księdza, które stały się prawem kanonicznym i są nadal ważne według Rzymu. Podczas ceremonii święceń, ordynowany, ksiądz otrzymuje moc odpuszczania grzechów. Wycliffe nie znalazł niczego podobnego w Biblii.

Nie znajdziesz tam również transsubstancjacji. I w rzeczywistości kwestionował również skuteczność krzyża. Wszystko to przyniosło mu potępienie przez Rzym w 1377 r.

Tak więc przez ostatnie siedem lat swojego życia żył pod tym cytatem. Pamiętajcie, powiedziałem wcześniej, że augustyńska zasada predestynacji była odwoływana w czasach doktrynalnego upadku i moralnego upadku w kościele. Tak było.

Więc, jak mówi Wycliffe, kościół jest, cytuję, zgromadzeniem wszystkich tych, którzy zostali przeznaczeni do zbawienia. To z jego traktatu o kościele. To augustiański temat predestynacji, do którego odwołują się kościelni przywódcy i myśliciele w czasach kłopotów, kiedy trudno znaleźć wierzących lub powiedzieć im prawdę od fałszu i tego typu zmagać.

Powiedział te słowa, zgromadzenie wszystkich tych, którzy zostali przeznaczeni do zbawienia. To jest kościół w jego traktacie o kościele. Powiedział to w zgodzie z Augustynem.

Zbawienie, był jasny, był jasny. Zbawienie jest przez łaskę Boga, nie przez ludzki wysiłek. Wszystko to nie tylko go dopadło, ale także uczyniło z niego persona non grata i persona potępienia przez kościół.

Jan Hus, 1373-1415, był jednym z pierwszych czeskich reformatorów. Nawrócił się, mając niewiele ponad 20 lat. Idee Wycliffe'a wywarły na niego wpływ, zwłaszcza jego nauki o duchowości kościoła.

Ponownie, to jest związane z suwerennym wyborem Boga. Widzisz, ponieważ rzeczy wokół nas wyglądają źle, ale Bóg zawsze ma swoich ludzi. Może są nawet ukryci, ale Bóg ma ludzi, których wybrał, niezależnie od tego, jak wyglądają.

Hus został ekskomunikowany. Husowi obiecano bezpieczne porady i bezpieczne przejście na sobór w Konstancji, ale pozwolono kłamać heretykom, było oficjalnym oświadczeniem. Został ekskomunikowany i spalony na stosie za swoje poglądy.

Posłuchaj jego wypowiedzi. Dwie sprawiedliwe osoby zgromadzone razem w imię Chrystusa stanowią Chrystusa jako głowę konkretnego świętego kościoła. Tak więc znowu, ciężkie czasy, niemoralność duchowieństwa, niemoralność ludzi.

Ludzie ledwo rozumieją doktrynę chrześcijańską. Wygląda źle. Więc idzie w dwie strony.

Na zewnątrz gromadzi się niewielka liczba wierzących. Są małą trzódką. Są resztką.

Są ludem Boga. Kochają Pana. Kościół istnieje.

Teologicznie, dwie sprawiedliwe osoby zgromadzone razem w imię Chrystusa stanowią z Chrystusem jako głową szczególny święty kościół. Ale święty katolicki, który jest uniwersalny, nie rzymski, moje słowa, ale jego znaczenie, ale święty katolicki, który jest uniwersalnym kościołem, jest całością predestynowanych, ponownie odwołując się do wyboru, lub wszystkich predestynowanych obecnych, przeszłych i przyszłych. To jest z jego książki, Kościół, napisanej w książce Husa, Kościół, napisanej w 1413 roku.

Bardzo wcześnie, strony druga i trzecia tego dokumentu . Pobożny człowiek zмага się i podkreśla wierzący kościół i Boże wybranie w tym samym czasie. Teraz, od Lutra przyszła Reformacja.

Nie miał takiego zamiaru. Przyniósł nadużycia w sprzedaży odpustów w Niemczech. Ludzie, którzy powinni byli wykorzystać pieniądze na zakup mleka dla swoich dzieci, płacili pieniądze, aby wydostać babcię i dziadka z czyśćca.

I pomyślał, och, gdyby tylko Ojciec Święty w Rzymie wiedział, co się dzieje, natychmiast by to powstrzymał, nie wiedząc, że Ojciec w Rzymie ma rękę w kasie za 50% odpustów. W każdym razie z reformacji luterańskiej wyszedł standard, reformacja wyprodukowała symbole. Wyprodukowała wyznania wiary.

Chcieli uczyć dzieci. Wyprodukowali katechizmy, instrumenty nauczania oparte na wyznaniach wiary, a czasami różne poziomy katechizmów. Tak więc w tradycji prezbiteriańskiej istnieje krótszy katechizm pierwotnie przeznaczony dla dzieci i dłuższy katechizm przeznaczony dla dorosłych i starszych.

Wyznanie Augsburskie z 1530 r. Autorem był Melanchton. Autorem był genialny następca Lutra.

Ale nauka, uczeni się zgadzają, Melanchton jest autorem, ale nauka jest nauką Lutra. Artykuł 8.7. Przepraszam, powinienem powiedzieć więcej o Husie. Znalazłem tutaj więcej notatek.

Nie prześledziłem mojej strzałki zbyt dobrze. Chcę być jasny w kwestii Husa. On nie jest reformatorem, jasne? Możesz nazwać go prereformatorem, a wszystko, co powiedziałem, jest dobre, prawda? Ale jeśli umieścisz go w jego własnym kontekście historycznym, jego własne przekonania były mieszanką ewangelicznych i tradycyjnych doktryn katolickich.

No cóż, czego byś się spodziewał? Luter nie splądrował wszystkiego naraz. Podczas debaty rzymskokatolicki debatancki popchnęli go do punktu, w którym został zmuszony do przyjęcia stanowiska sola scriptura. Czy twierdzisz, że sobory i papież mogą się mylić? Teraz, jako mnich, nie jest to coś, co powiedziałby tak łatwo.

Ale gdy go naciskano, powiedział, że jeśli Biblia jest jasna, a oni się z nią nie zgadzają, to tak, mogą się mylić. To czyniło go heretykiem. Jego nauczanie i idee posuwały się naprzód, a on zostałby zabity po robakach, gdyby nie jego własny książę, który go porwał.

Myślał, że jest zgubiony, jestem pewien, i ukrywał się w zamku, gdzie tłumaczył Biblię i tak dalej. Dość. Więc, żeby być uczciwym, Hus nie jest Lutrem.

Chociaż, gdy Luter był w Worms, powiedział, że mówili, czy tylko ty wierzysz w te rzeczy? Nikt mu nie wierzył. Poszedł do biblioteki i czytał, a Hus miał niektóre z tych samych idei. Był więc przedreformatorem.

To nie jest niesprawiedliwe określenie. Niemniej jednak system wierzeń Husa zawierał doktryny ewangeliczne i rzymskokatolickie. Ale podkreślał głoszenie słowa.

Miał biblijną wizję kościoła, mniej więcej. To są rzeczy, które cytowaliśmy. I powszechne kapłaństwo wierzących.

Tak więc, rzymskokatolicki, pewnie, nadal. Ale poruszający się w naprawdę interesujących przedreformacyjnych kierunkach. Wyznanie Augsburskie, Artykuł 7. Uczy się również wśród nas, że jeden święty kościół chrześcijański, widzenie, Konstantynopol, Wyznanie Konstantynopolitańskie, ma taki wpływ.

O, masz całkowitą rację. Całkowicie słusznie. 381.

Dzisiaj w książkach teologicznych wszystkich różnych wyznań jest sekcja. Atrybuty kościoła. Jedność.

Świętość. Katolicyzm. Apostolskość.

I słusznie. Ojcowie wiedzieli, o czym mówią. Jest jeden święty kościół chrześcijański, który będzie i pozostanie na zawsze.

Augsburg. To jest zgromadzenie wszystkich wierzących. Kościół wierzący.

Wśród których, to sięga Husa, na przykład. Chociaż nie sądzę, żeby znali Husa. Wśród których ewangelia jest głoszona w jej czystości, a święte sakramenty są udzielane zgodnie z ewangelią.

To jest ziarno tego, co można by nazwać znakami kościoła. Reformatorzy budowali na atrybutach kościoła. Ale musieli wymyślić sposoby.

Jak odróżnić prawdę od fałszu? To było trudne. Zarówno Luter, jak i Kalwin sami uznawali niektórych księży rzymskokatolickich za ludzi Boga, a niektóre zgromadzenia rzymskokatolickie za kościoły. Jako biblijne, ewangeliczne kościoły.

Więc to bałagan. Jak to uporządkować? Wymyślili znaki. A najważniejszym znakiem jest czysta nauka słowa.

Drugim znakiem było właściwe sprawowanie sakramentów. Trzecim była dyscyplina kościelna. Tutaj masz dwa znaki.

Mówi się także między nami, że jeden święty kościół chrześcijański będzie istniał i pozostanie na zawsze. Ponieważ Jezus powiedział, że bramy piekielne nie przemogą mojego kościoła. To jest zgromadzenie wszystkich wierzących, wśród których ewangelia jest głoszona w swojej czystości, a święte sakramenty są sprawowane zgodnie z ewangelią.

Albowiem dla prawdziwej jedności Kościoła chrześcijańskiego wystarczy, aby Ewangelia była głoszona zgodnie z czystym jej zrozumieniem. I aby sakramenty były sprawowane zgodnie ze słowem boskim. Nie jest konieczne dla prawdziwej jedności Kościoła chrześcijańskiego, aby ceremonie ustanowione przez ludzi były przestrzegane jednolicie we wszystkich miejscach.

Co robią luteranie w tak wczesnym okresie? 1517 Luter przybił tezy. To jest 1530. To dość wcześnie.

Mówią, że niektóre rzeczy są ważniejsze od innych. I mogą być szczegóły dotyczące rządu kościelnego lub innych rzeczy, które nie są takie same. To nie jest niezbędne.

Jak mówi Paweł w Liście do Efezjan 4:4 i 5, cytując list, jest jedno ciało i jeden duch, tak jak zostaliście powołani w jednej nadziei, która należy do waszego powołania, jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest. To jest biblijny dowód jedności Kościoła, który omówimy później. Artykuł ósmy Augsburga, Augsburskie Wyznanie Wiary 1530.

Ponownie, chociaż kościół chrześcijański, właściwie mówiąc, nie jest niczym innym, jak zgromadzeniem wszystkich wierzących i świętych. Jednak w tym życiu wielu

fałszywych chrześcijan, hipokrytów, a nawet jawnych grzeszników pozostaje wśród pobożnych. Sakramenty są skuteczne, nawet jeśli kapłani, którzy je sprawują, są niegodziwymi ludźmi.

Jak wskazał sam Chrystus, faryzeusze zasiadają na tronie Mojżesza, Mateusz 23:2. Co to jest? To jest odwołanie się Augsburga do zasady augustyńskiej, która odzwierciedla Biblię, mieszanej kompanii. Widzicie? Prawdziwi wierzący stanowią kościół. Niemniej jednak są fałszywi chrześcijanie, hipokryci, a nawet jawni grzesznicy wśród pobożnych.

Czy nie było ich w Nowym Testamencie? Tak, 1 Koryntian 5. Wyrzucicie człowieka spośród siebie, mówi Paweł, człowieka żyjącego z matką i macochą, tak jak człowiek żyje ze swoją żoną. Zatem nadal Augsburg, schizmatycy Donatystów i wszyscy inni, którzy mają przeciwne poglądy, są potępieni. Ta ostatnia część mówi, że nawet niezbawiona osoba mogłaby głosić prawdziwą ewangelię, a jeśli by to zrobiła, to można by było zostać zbawionym.

A kontrowersja wokół donatystów, kolejna odpowiedź na schizmę, okej? Schizmatycy podążający za Donatem, zwani donatystami, powiedzieli, że po ucichnięciu prześladowań, każdy ochrzczony przez pastora, przez księdza, który zaprzeczył Chrystusowi w prześladowaniach, ten chrzest jest nieważny. W ten sposób, rozumiesz? A jeśli wierzysz w ewangelię głoszoną przez tę osobę, nie jesteś zbawiony. Cóż, święty Augustyn powiedział, nie, nie.

Cieszymy się, gdy pobożni ludzie głoszą ewangelię. Nigdy nie cieszymy się z ludzi, którzy upadają. Niemniej jednak ewangelia i sakramenty nie należą do ludzi.

To jest ewangelia Jezusa. To są obrzędy Jezusa i są ważne niezależnie od stylu życia osoby, która je wydała. On nie zachęca do kościelnej niegodziwości, jasne? Ale mówi, że w słowie Bożym jest obiektywność.

I nieważne, nie musisz śledzić osoby, która przekazała ci ewangelię przez resztę twojego życia w strachu lub która cię ochrzciła, aby twój chrzest był nieważny, jeśli naprawdę coś spieprzą. Nie, nie. To nieporozumienie zarówno słowa, jak i sakramentu.

Scots Confession z 1560 r., czyli jeszcze 30 lat. Daty Kalwina to 1509-1564. Tak więc Kościół Reformowany się rozwija, a Szkocja naprawdę przyjęła wiarę reformowaną.

Szkockie Wyznanie Wiary było w rzeczywistości standardem wśród osób mówiących po angielsku aż do Westminsterkiego Wyznania Wiary w 1646 r. Teraz muszę ci coś powiedzieć. Szkoci nie grają w softball.

O, wychodzą z impetem, jak zobaczysz. Wow. Szkockie Wyznanie Wiary z 1560 r., Artykuł 16.

Ponieważ wierzymy w jednego Boga, Ojca, Syna i Ducha Świętego, zwróć uwagę na nacisk trynitarny. Nieustannie wierzymy, że od początku istniał, jest i do końca świata będzie jeden kirk. Szkockie słowo oznaczające kościół. Mówią, że Adam i Ewa byli częścią kirk.

Mówią, jak powiedziałem, że istnieje jedność między ludem Bożym Starego i Nowego Testamentu. To znaczy, jedna kompania i mnóstwo ludzi wybranych przez Boga, predestynowanych w nacisku, którzy słusznie czczą Go i obejmują prawdziwą wiarą w Chrystusa Jezusa. Wierzący kościele, więc masz oba kąty, rozumiesz? Bożą suwerenność, ludzką wiarę, prawdziwą wiarę.

Suwerenność Boga nie jest tylko teorią. Powoduje, że ludzie wierzą. I nie wierzą po prostu sami z siebie.

Bóg ich wybrał i działał w nich, więc uwierzyli. Którzy słusznie czczą i obejmują Go przez prawdziwą wiarę w Chrystusa Jezusa. Kto jest jedyną głową tego samego kościoła, który jest również ciałem i małżonką Chrystusa Jezusa?

Który kościół jest katolicki? Co myślisz, że powiedzą następnym razem? O tak, musisz dać papieżowi kopniaka w pizsczele. Który kościół jest katolicki? Jest uniwersalny, ponieważ zawiera wybranych ze wszystkich wieków i ze wszystkich królestw, narodów i języków. Więc czy to Żydzi, czy poganie, którzy mają komunię i społeczność z Bogiem Ojcem i z Jego synem, Jezusem Chrystusem.

Z jego synem, Chrystusem Jezusem, przez uświęcenie jego Ducha Świętego. Uff! Definiują kościół w kategoriach zjednoczenia z Trójcą i, znowu, trynitaryzmu. Zjednoczenie z Chrystusem jest zjednoczeniem z Trójcą.

Jest jeden Bóg. Osoby są nierozłączne. I znowu Trynitaryzm.

Dlatego nazywa się to komunią, nie osób świeckich, ale świętych. Szkoci byli silni w dyscyplinie kościelnej i w ludziach nie tylko mówiących, że są chrześcijanami, ale żyjących dla Chrystusa. Mogli być zbyt silni w dyscyplinie kościelnej.

Nie osób świeckich, ale świętych, komunii świętych, którzy jako obywatele niebieskiego Jeruzalem, mają owoc najbardziej nieocenionych korzyści. Mianowicie, oznacza to mianowicie jednego Boga, jednego Pana Jezusa, jednej wiary, słyszę Efezjan 4 ponownie, jednego chrztu, z którego kirk, kościół, nie ma ani życia, ani wiecznej szczęśliwości, szczęścia. I dlatego, oto idziemy, całkowicie brzydzimy się ich bluźnierstwem.

Chciałbym, żeby ci ludzie powiedzieli, w co wierzą i przestali kręcić. Uff! Całkowicie brzydzimy się bluźnierstwem tych, którzy twierdzą, że ludzie żyjący zgodnie z równością i sprawiedliwością zostaną zbawieni, niezależnie od religii, którą kiedykolwiek wyznawali. Och, język angielski się rozwinął i to wszystko zostało oddzielone od tego, co w tym momencie.

To znaczy, że są antypluralistami, jasne? Tylko dlatego, że wierzysz w boską istotę, nie jesteś zbawiony. Ponieważ bez Chrystusa Jezusa nie ma ani życia, ani zbawienia, więc nikt nie będzie uczestnikiem tego, oprócz tych, którym Ojciec dał swego syna, Chrystusa Jezusa, a którzy w swoim czasie przychodzą do niego, wyznają jego doktrynę i wierzą w niego. To język z ewangelii Jana.

Jednym z tematów wyboru Jana jest ojciec dający ludzi synowi. W Jana 6 przyjdzie do Syna oznacza wiarę w Syna. Uff! Znow jest to pełne Biblii.

Teraz spójrz na to. Ci, którzy z czasem w niego uwierzą, my rozumiemy dzieci z wiernymi rodzicami. Wyznanie Szkota jest przymierzem w dwóch znaczeniach.

Śledzi lud Boży wstecz do Ogrodu Eden. To jeden lud Boży i ma to, co nazywam teologią rodziny. Obejmuje dzieci.

Czy to mówi, że dzieci nie muszą wierzyć? Oczywiście, nie mówi tego, ale mówi, że dzieci są włączone w Boże przymierze łaski. Ten kościół jest niewidzialny, znany tylko Bogu, niewidzialnemu kościołowi, który sam wie, kogo wybrał i rozumie, jak się mówi, wybranych, którzy odeszli, to znaczy tych, którzy umarli, powszechnie nazywanych kościołem triumfującym, i tych, którzy jeszcze żyją i walczą z grzechem i szatanem, jak będą żyć w przyszłości — wyznanie Scotta z 1560 r.

Och, wiem, że to późniejsza część tych samych notatek, gdzie idą za Rzymem. Wow, oni po prostu rozwalają Rzym. A Szkoci zostali zabici przez Rzym.

To zrozumiałe. Belgijskie Wyznanie Wiary z 1561 r. jest jednym z trzech zreformowanych symboli nazywanych trzema formami jedności przez wierzących zreformowanych chrześcijan do dziś. Tradycja presbiteriańska pochodzi ze Szkocji i zgromadzenia Westminster w Londynie.

Jego doktrynalnymi standardami są: Westminster Standards, Westminster Confession of Faith, Westminster Shorter Catechism i Westminster Larger Catechism. Trzy formy jedności, które zreformowały chrześcijan przeciwko presbiteriańskiemu zreformowanemu chrześcijaństwu pochodzą z kontynentalnej Europy, nie z Anglii, Szkocji i Holandii na przykład. Eee, trzy formy jedności to Belgijskie Wyznanie Wiary, z którego zacytuję za chwilę, Heidelberski Katechizm i kanony, teologiczne oświadczenia Dorta.

Belgijskie wyznanie wiary, katechizm heidelberski, kanony Dort. Heidelberski katechizm, belgijskie wyznanie wiary, 1561. Zasadniczo w tym samym czasie co szkockie wyznanie wiary.

Artykuł 27, wierzymy i wyznajemy jeden katolicki lub powszechny kościół, święte zgromadzenie i zgromadzenie prawdziwych chrześcijańskich wierzących, oczekujących na swoje całkowite uświęcenie w Jezusie Chrystusie, obmytych Jego krwią, uświęconych i zapieczętowanych Duchem Świętym. To pierwsza wzmianka o zapieczętowaniu w tych dokumentach. Bardzo to doceniam.

O pieczętowaniu wspomniano w Efezjan 1, Efezjan 4 i 2 Koryntian 1. Mówi o tym, że Bóg zachowuje swój lud zbawiony, dając mu Ducha Świętego jako pieczęć. Mówi również w mniejszym sensie o tym, że są oni identyfikowani jako lud Boży. Ten kościół istniał od początku świata i będzie trwał do końca.

Przymierzowy, jeden lud Boży, będzie trwał do końca. Oświadczenie Jezusa, zbuduję mój kościół, bramy piekielne go nie przemogą, co wynika z faktu, że Chrystus jest wiecznym królem i nie może być bez poddanych. To jest nauka Jana Kalwina.

Chrystus jest wiecznym królem. Musi mieć poddanych. Więc jest jeden lud Boży.

Czy to znaczy, że nie powinniśmy? Czy nie ma nieciągłości wśród ludu Bożego? Tak, jest. Ale te dokumenty podkreślają ciągłość między ludem Bożym Starego i Nowego Testamentu. A ten święty kościół jest zachowany przez Boga przed gniewem całego świata, nawet jeśli przez jakiś czas może wydawać się bardzo mały w oczach ludzi, jakby został zgaszony.

I tak, ten święty kościół nie jest ograniczony, związany lub ograniczony do pewnego miejsca lub pewnych osób, ale jest rozprzestrzeniony i rozproszony po całym świecie, choć wciąż zjednoczony i zjednoczony w sercu i woli, w jednym i tym samym Duchu, przez duże S, mocą wiary. W naszym następnym wykładzie zajmiemy się Westminsterem Wyznaniem Wiary.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Doktrynach Kościoła i Rzeczach Ostatecznych. To jest sesja 7, Historyczna teologia Kościoła.